

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XX. ÉVF. 1920 OKTÓBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 22. korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik háromhavonként.

Stephanum nyomda r. 1

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT IDEM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ECCE PAVIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANS FLUMI

ECCE PAVIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANS FLUMI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUIUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Kánter Károly*: Megújhodás. — *Dr. Mátrai Gyula*: Eucharisztikus kongresszus. — *Dr. Hanauer Á. István*: A fa, amely bő gyümölcsöt terem. — *Homor Imre*: Hajlékában. — *Dr. Marcell Mihály*: Krisztusvétel — erővétel. (Elmélkedés.) — *Dr. Neumann József*: Lelki élet és Eucharisztia. — *Aquinói Szt. Tamás*: Az Oltáriszentség a Krisztusragondolás eszköze; fordította: *Eőri János*. — *Dr. Tiefenthaler József*: A legméltóságosabb Oltáriszentség a családban. — Hírek. — Irodalom. — Oltáregyesületi élet. — Az Oltáregyesület megholtjai.

Mély tisztelettel kérjük az Örökimádás illusztris munkatársait, hogy lapunkat nagybecsű írásaikkal ezután is támogassák. — Csak olyan cikket kérünk, amely vagy kimondottan a legfőlségebb Oltáriszentségről szól, vagy legalább vele szoros vonatkozásban áll. Egy cikk terjedelme nem lehet több 3 nyomtatott (6 írott negyedív) oldalnál. *A szerkesztőség.*

★ ★ ★

Az Örökimádás egyenlőre háromhavonként jelenik meg. Előfizetési ára egy évre 22 K, egy példány ára 6 K. Az előfizetés beküldésére kegyeskedjék a mellékelt csekklapot fölhasználni.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-út 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás régi évfolyamok, ára à	25.— kor.
Az Oltáregyesület felszázados története	20.— «
Oltáregyleti útmutató (a szervezésre)	18.— «
« vezérkönyv (magyar, német, tót nyelven) ...	10.— «
« felvételi füzet (magyar, német, tót nyelven) ...	— 60 «
« oxidált érem	40.— «

II. Gyermek részére:

Jézusom, örömöm 1916 és 1917-es évfolyam à	25.— kor.
Kis Örökimádás imakönyv	10.— «
Fehér liliom (a tisztaság erényéről)	1.— «
Pápai áldás levelező-lap	— 40 «
Eucharisztikus gyermekszövetségi zászló levelezőlap	3.— «

Lapunk legközelebbi számát decemberben kapják meg olvasóink.

MEGÚJHODÁS.

AZ OLTÁRISZENTSÉG nagy pápája, X. Pius, az «Omnia restaurare in Christo», «Mindent megújítani Krisztusban!» jelszóval foglalta el pápai trónját. Amidőn azután jelszávához híven megkezdette a megújítás nagy művét, első tekintete a legfölségesebb Oltáriszentségben köztünk lakozó Úr Jézus Krisztusra esett. Tudta, hogy a nagy vállalkozásban neki, mint az egyház fejének, a papságnak, mint hivatásos munkatársainak természetfeletti isteni segítségre, a híveknek pedig a kegyelmek bő forrására van szükségük. Pusztán emberi erő nem elégséges.

Európa akkor vulkánon állott. Minden pillanatban félni lehetett, hogy kitör. Előjelei mindig sűrűbben mutatkoztak. A hitükben, Isten iránti bizalmukban, vallásosságukban, erkölcsi világnézeteikben az evangélium ígétől eltántorított tömegek erőszakos, kiméletlen úton akarták kivívni az álpróféták által ígért földi boldogságot. Nem kevesebbre, mint az egész erkölcsi, jogi, politikai világrendszernek és az egész társadalomnak felforgatására törekedtek. De a nagy pápa nem rettent vissza a megújítás szinte emberfeletti munkájától. Bizott abban, ki köztünk van a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Egymásután adta ki eucharisztikus encyklikáit. A gyökeres lelki megtisztulást, a gyakori szentáldozást, a Szentséglátogatást, a kérő és engesztelő szentségi ájtatosságok megtartását ajánlotta híveinek.

A nemzetközi eucharisztikus világkongresszusokon összegyűjtötte a katolikus világ minden nemzetbeli főpásztorait, pásztorait és híveit. A római kongresszuson személyesen, a többi kongresszusokon apostoli kiküldöttei által sürgette a lelki megújítást. És valóban nem rajta mult, hogy megtisztító, kibékítő, testvériesítő alapvető munkája egyszerre megakadt. A villámként kitört háború elterelte a világ figyelmét a nagy pápa apostoli művétől. Az eucharisztikus világkongresszusokon előbb test-

vérileg ölelkező nemzetek szembekerültek egymással. A béke galambjai helyett a szeretetlenség, a szívtelenség, a gyűlölet fúriái indultak a nemzetekre. A háború tüze felperzselt és lávája eltemette a legszentebb értékeket. Könnyes szemekkel látjuk a háború pusztításait nemcsak az anyagi, hanem főleg az erkölcsi téren. Mily sok szellemi és erkölcsi érték hever romokban!

Európa talán sohasem feküdt ilyen szomorú lelki és erkölcsi kór-ágyon. Sohasem volt tehát inkább helyén az eucharisztikus pápának jelszava: «Mindent megújítani Krisztusban», mint épen most. És ha akkor, amidőn a háború még nem kezdte meg pusztításait, a nagy pápa Ielkének egész hevével hangoztatta a nagy jelszót és az eucharisztia föl-emelő, engesztelő, megtisztító útján akarta meggyógyítani a beteg társadalmat, mennyivel hangosabban, mennyivel bensőbben ismételné most jelszavát: «Mindent megújítani Krisztusban!»

Mikor is volt nagyobb szükség a lelki megtisztulásra, mint most, amidőn előbb alig ismert bűnök árasztották el az emberiséget, úgy hogy még a jókat is megmértelyezték? Mikor volt nagyobb szükség az Isten kiengesztelésére, mint most, amidőn félni lehet, hogy a megbántott Isten már-már teljesen elfordítja orcáját tőlünk? Mikor volt nagyobb szükség lelki erőre és kegyelmekre, mint most, mikor a lelkek annyira meggyengültek? Már pedig a legfőbbesébb Oltáriszentség inkább, mint bármi más, elvezet a lelki megtisztuláshoz, elvezet a megbántott Isten kiengeszteléséhez, hiszen a szentmise legszentebb áldozatában maga az Ő egyszülött Fia engeszteli a megbántott Istent, elvezet a kegyelmekhez, hiszen a legfőbbesébb Oltáriszentség minden kegyelmek kútforrása.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület már születésekor, 1859-ben, tehát már 61 év előtt az Oltáriszentség kultuszának szolgálatába állott és azóta százazrek jámborságát, lelkesedését, buzgóságát vitte a lelkek megújlodásának nagy munkájába. Ezt a szent működést akarja most is folytatni, amidőn a háború alatt kitűzött céljának munkásságában meggátolva, most újabb erővel, minden áldozatra kész lelkesedéssel újra megindítja «Örökimádás» folyóiratát, hogy összekötő kapocs legyen az Eucharisziát szerető lelkek között és tőle telhetőleg résztvegyen abban a nagy munkában, mely nem egyéb, mint a lelkeknek megújlodása Krisztusban!

Kánter Károly.

Eucharisztikus kongresszus.¹

MINTASZELID őszi napsugár cirógatása a természet haldoklásának évszakában, kellemesen érint bennünket a tengődő jelen sivárságában a katolikus nagygyűlés híre eucharisztikus programjával. A lelkünkre sárgult falevélhullásként ható, únos-untalan hangoztatott, de be nem váltott jelzavak után végre egy igazán katolikus, igazán krisztusi gondolat: *a Krisztusra-gondolás*, amelyről a katolikus nagygyűlés mindjárt az első napon tartandó nagyszabású eucharisztikus körmenettel tanúságot teend.

Tudjuk a szentségi Jézusról — Tőle magától — hogy nélküle semmit sem tehetünk. Ő az életnek forrása, azé az életé, amelynek a jelen oly nagyon érzi hiányát. Örül tehát a lelkünk, boldog a szívünk, mikor Róla is hallunk már valamit.

Megnyílik a Barátok templomának tabernakuluma, kilép belőle a mi lelkünk «Élete», az eucharisztikus Jézus, hogy kimenjen az emberek közé, akik hervadnak, eltépett levélként hullanak ki az Élet könyvéből; átvonul az alig élők és félhottak városán, hogy lakóinak életet adjon, hogy beléjük lelket, erőt leheljen; *jön, hogy Általa «Életük legyen és hogy bőségesen legyen»*. Kisérni fogják Őt az eucharisztikus szívek, akik már megízlelték és tudják, «mily édes az Úr».

S ez után a felségesnek ígérkező hódoló, bizalommal könyörgő szentségimádás után másnap odatelepszünk a Márta nővérével az Úr Jézus lábaihoz, hogy az Ő megbizottainak ajkáról az eucharisztikus kongresszuson az Ő igazságait és óhajait halljuk, hogy Általa, Véle és Benne a mi jövő boldogulásunk igazi alapjait megtaláljuk.

«Sitientes venite ad aquas!» Akik szomjúhoztok, jöjjetek meríteni — a forráshoz. Eucharisztikus lelkek! Imádkozzatok buzgón, kérjétek most igazán forró szeretettől sugalmazott imával a szentségi Jézust, hogy adjon meg mindent, mindent az eucharisztikus kongresszusnak, hogy annak eredménye valóságos megújulás, a szentségi jelenlét állandó öntudata, az eucharisztikus Jézus isteni Szívének mindenkit magába foglaló országa legyen.

S ha csakugyan imádságos lélekkel készülünk erre a kongresszusra, ha valóban tanulni vágyó szívvel veszünk részt benne és az Úr Jézusával egybeforrasztott akarattal távozzunk belőle, akkor az eucharisztikus kongresszus határkő, az igazi élet irányába indult út kezdete lesz számunkra.

Dr. Mátrai Gyula.

¹ Programját lásd a hírek rovatában.

A fa, amely bő gyümölcsöt terem.

ALÉLEK életét nem egyszer hasonlítja a szentírás viruló fához, amely gyökeréből táplálkozik, hatalmas törzse ágakat hajt, nem hervadó lombkororút hordoz, virágos koronája édes gyümölcsöt terem. Tizenkét gyümölcsöt vár az apostol attól a fától, amelynek éltető nedve a Szentlélek kegyelme: a szeretetet az Isten iránt, amely minket buzgókká tesz az Ő szolgálatában, a hálás örömet Isten szeretete fölött, a boldogító békét, amelyet a bűnbocsánat után érzünk; a türelmet embertársaink hibáival, a jóakaratot gyengeségeikkel szemben, a jóságosságot szükségükben, az elnézést a rosszakarattal, a szelidséget a sértésekkel szemben, a hűséget kötelességeinkkel szemben, a szerény magaviseletet, az önfegyelmézést és a tisztaságot.

Ez a lelki élet mértéke, hogy megvannak-e bennünk a Szentlélek gyümölcsei, bőségesen termi-e őket a lelki élet fája, édesek-e ezek a gyümölcsök, ha izleljük és izlettetjük?

Amikor az Üdvözítő azt mondja: én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővessző, megint arra mutat, hogy a lelki életnek édes, nemes szőlőfürtökhöz hasonló gyümölcsöt kell bennünk érlelnie.

Eme életerőnek, az éltető, gyümölcsöt termő nedvkeringésnek közlése történik a szentáldozásban is és azért a szentáldozásnak is az a mértéke, hogy táplálja-e bennünk a lelki életet, termi-e a Szentlélek gyümölcseit?

Azért nem lehetünk megelégedve magunkkal, ha számláljuk, hogy gyakran, talán mindennap áldozunk, hanem csak akkor, ha szentáldozásunk megtermi bennünk a Szentlélek gyümölcseit.

Nem minden fa terem egyforma gyümölcsöt, de minden fának meg kell teremnie a maga gyümölcsét, mert a terméketlen fa kivágatik és tűzre vettetik. Nem kell aggódnod, ha gyakori áldozás mellett sem sikerült még a tökéletességet elérned, ha sok küzdelmed dacára is sokszor vagy türelmetlen, ha nagy fáradsággal tudsz csak szelid lenni, ha nagy önlegyőzés árán tudsz csak elnézni más hibái fölött és csak küzdelmek árán tudod megőrizni fiatalságodat. Ezek már valóságos gyümölcsei a Szentléleknek, ha nem is díszpéldányok, de legalább is olyanok, aminők egy szerény almafán teremnek.

De nem sokat érne szentáldozásod, bármily sűrű lenne is az, ha a gyümölcstelen fához lennél hasonló és nem teremnének benned a Szentlélek gyümölcsei. Mire való az élet kenyere, ha azt csak fogyasztjuk anélkül, hogy minket táplálna és bennünk az életet fejlesztené és gyümölcsözővé tenné? A szőlővesszőről, amely nem terem, az Üdvözítő azt

mondja, hogy az irgalom nélkül levágatik. Ez a gyakori áldozó, aki büszkélkedik a mindennapi áldozással. Mint a zsidók azzal, hogy ők is Ábrahám fiai, de nem dicsekedhetik a gyakori áldozás gyümölcseivel.

Mi tehát a teendőnk? Ne bízzuk el magunkat, hogy gyakori áldozók vagyunk, ne büszkélkedjünk, dicsekedjünk vele, hanem igyekezzünk, hogy a mi lelkünk fája gazdagon meg legyen rakva a Szentlélek gyümölcseivel. Legyen nekünk a szentáldozás a mindennapi találkozás az Üdvözítővel, amely minket szeretetre, jóságra, türelemre, jóakaratra, elnézésre, szelidségre, hűségre, szerénységre, önfegyelmzésre, tisztaságra buzdít, úgy hogy ebben örömet és lelki békét találjunk.

Dr. Hanauer Á. István.

HAJLÉKÁBAN.

Beállítottam egy szál rossz ruhában,
Tűskés bogáncssal csapzott hajamon,
És ő-veretten, szélől megbibáltan,
Mint aki jártam hosszú úton.

Harcmon nem volt már semmi vidámság,
Egyik lábamról a saru lehullt.
Szememet véresre marták a könnyek,
De mégis hozzá vezetett az út.

Hsz тала meg volt terítve fehéren,
H napsugárban fénylett, csillogott.
Még sápasztott a fájdalom után
S remegő térdem elébe rogyott.

Hosszú hajam két sarujára bomlott.
H hangomban, mely tompán, rosszul kongott,
Életem minden vágya reszketett
És megkérdeztem: «Úram, jöhetek?»

Szelid kezével hátra-simogatta
H bús fürtöket fáradt fejemem,
Rám-nézett mérhetetlen mosolyával
S csak ennyit mondott: «Jöhetsz, gyermekem!»

Homor Imre.

Krisztusvétel — erővétel.

(Elmélkedés.)

MAGAMBA nézek s kérdezem: mi az ember lelkivilága? *Készségek* csupán, melyek kifejlődésre teremtettek. Minél több a készség, annál jobb, hisz annál többre juthatok velük. Főleg, ha a felsőbb élet utáni vágy nagyobb és erősebb. A sok rügy bő termést ígér, de napsugarat, tavaszi szellőt, életre keltő fuvallatot igényel. A kazán fűtéshez energia-telep szükséges, hogy nagyobb legyen a feszülő erő...

Hogy van a lélek világában?

1. *Az Oltáriszentség táplálja.* Amint étel-ital kell a testnek, úgy

táplálék kell a léleknek is. Az értelem fejlesztését akarja a kultúra. Tanulunk, olvasunk sokat. Főliánsokat forgatunk, laboratóriumokat járunk, tapasztalati úton tanulunk. Mult-jelen eseményeit tanuljuk, hogy táguljon látókörünk. Mindez eszköz arra, hogy fejlődjék szellemi életünk. De kimerül-e ezzel minden? Hol van még a felsőbb értelemben vett énem fejlesztése? Titkos bekapcsolódások a Végtelenbe! *Felsőbb* életvágyaim? Hol azok a feszülések, melyek a végnélküli élet felé ragadnak engem? Az erkölcsi megindulások? Isten-keresés?... Ezek is táplálékot keresnek. Itt az egyház, a Szentírás, a hű vezető. De mindez beszédben, vagy írásban jön. Több személyes kapcsolat. Ezt szeretném! Az Isten leereszkedését akarnám. Mintegy felkiált a lélek: Nyiljatok meg egek!... Krisztus is így gondolkodott, midőn azt mondta: Én veletek leszek a világ végezetéig... Hol? Az Oltáriszentségben, hol élő Isten-ember titkos valóságban érintkezik a kenyérszínén túl is látni, érezni, élni tudó hívővel. Titkos kapocs, éltető kapocs, erőt, lelkiert közlő táplálkozás... Én és Krisztus! Tökéletes kapcsolat, személyes szent viszony.

2. *Az Oltáriszentség krisztusivá tesz.* Az erővétel erősebbé tesz. Nagyobb lesz a készség, a lendület, a tudás. A lelki erővétellel hasonló a helyzet. Felsőbb gondolkodásúvá, krisztusibbá alakít. Igazán Krisztustestvér leszek — gondolkodásban is. Ahogy Krisztus gondolt, érzett az emberekről, úgy fogok én is érezni, gondolkodni. Ez pedig igazi lelki színváltozás. Mert krisztusi szemmel *nézni* — ez annyi, mint krisztusi lélekkel *érezni*. Krisztusian nézve: vándorok járnak a földtekén. Hosszú útra menők, az örök élet felé törtetők. Bot a kézben, teher a háton, seb a lábon, vérző, fájó szív a kebelben, bűntudat a lélekben... Nehéz terhű vándorok. És Ő maga? A szamaritánus, ki olajjal és kancsóval jár köztük. Gyógyít és vigasztal. «Misereor super turbam!» Így nézem én is. Így érzek én is. Fáj a lelkemnek ez a nehéz utat tevő vándorsereg. Magamat is köztük látom... Mégis úgy érzem, hogy szamaritánusnak kellene köztük lennem. Csak így leszek krisztusi ember!... Igazán úgy kell éreznem: a Desiderio desideravi!... vágyva-vágytam — lelkek mentésére, lelkek gyógyítására, lelkek nevelésére.

És honnan ez a szempont? Krisztussal való közvetlen érintkezésből. Az Oltáriszentséget veszem s krisztusi erőket nyerek!

* * *

Lehet-e más imádságom ezen elmélkedés után: Uram, ezt az erőt, ezt a nagy, igen nagy kegyelmet add nekem! A tiszta krisztusi látás, krisztusi érzés, krisztusi élés nagy kegyelmét!... Amen.

Dr. Marczell Mihály.

Lelki élet és Eucharisztia.

AMIKOR egyrésről korunknak irtózatoss gazdasági küzdelmei fokozatosan szedik szét az emberben a lelki életnek gyér bimbóit, másrésről az ú. n. vallásos embereknek nagy része kicsinyes, sekély formákkal és fölületes gondolkodással kompromittálja a lelki életet a komolyan gondolkodó emberek előtt, úgy látszik, mintha kurzusunk paradoxonképpen viselné a keresztény jelleget, mert a feljebb említett kettős tapasztalat szerint a lelki élet szörnyű stagnációhoz jutott. És ezzel a kereszténység jutott stagnációhoz. Mert a kereszténység tartalom; a kereszténység lényege a természetfölöttiség, így tehát a keresztény kurzusnak természetfölötti kurzust kellene jelentenie. A természetfölötti élet reneszánszának kellett volna utólag megteremnie a keresztény kurzus elnevezését. De a mi keresztény kurzusunknak forradalomszerű bekapogtatása előkészület, tartalom nélkül találta az embereket. Így aztán a mi kereszténységünk hasonló a Chlodvig katonáihoz, akik parancsszóra, masszatíve, egyéni megmunkálás nélkül lettek keresztényekké. Nem lehet tehát fontosabb feladatunk most, mint a meglévő formába tartalmat önteni, mert ha a hordóban nincs víz, a dongák összeszáradnak és öszzesnek.

Feladatunk titáni munkát követel, mert közvéleménnyé csontosodott bajokkal állunk szemben. A lelki életnek semmi szükségét nem érzik az emberek, semmi vágyuk, semmi igényük nincs a lelki életre. Az emberek úgy élnek, mintha negatív életük igényeinek lebonyolításával életcél teljesítenének, mintha szükségleteiknek máról-holnapra való megszerzésével megoldanák az élet problémáját. Más, teljesebb életet, magasabbrendű élethivatást nem igényelnek, a tudománnyal és kultúrával is csak a materiális élet kényelmesebbé tételét célozzák. Indulataiknak, ösztöneiknek korlátlan tombolása teljesen az állatvilág benyomását teszi az emberre. Nálunk valóságos fenoménzámba ment, mikor nemrég egy előkelő amerikai hölgy azzal kopogtatott be az egyik budapesti új plébánián, hogy az istentiszteletről, a magyarországi bőjti fegyelemről stb. tudakozódjék. Még a vasárnap templomba járó publikumunknak is óriási része nem él lelki életet. Mert a vallásosságot legfőljebb szép tradíciónak tekintik, mert pusztán segítséget, vigasztalást vagy az életnek valami esztétikus fűszerezését látják benne, nem pedig tartalmat, életcél, az életnek leglényegesebb alkotórészét. A hiba ott van, hogy a lelki élet mindig a testi, a materiális élettől elvonatkoztatva, abszolute mutatták be előttük és nem, mint az ember *egész* életét, úgy hogy a lelki életet az ő természetes életüktől szeparálva gondolják el. Ámbár a természetes és termé-

szettfőlötti élet két egymástól lényegesen különböző valami, egész világ a különbség a kettő között, mégis a kettőt egy egyénben szeparálni nem lehet. Mert vagy anyagi, természetfőlötti szempontok nélküli életet él az ember, vagy pedig természetfőlötti irányt szab életének s akkor lelki életet él. Igaz ugyan, hogy a kettő küzdhet benne és a lelki élet hegemoniája hosszú vajúdas eredménye lehet, de végeredményben vagy ennek, vagy annak kell kialakulnia. Tehát ott a hiba, amikor a természetfőlötti vonatkozást a mindennapi élettől elzárjuk. Hiba azt gondolni, hogy a lelki élet csak az imádságban vagy csak az istentiszteleten nyilvánkozik meg. Azért hiba, mert a lelki életet nem lehet bizonyos alkalmakra tartogatni, épen úgy, mint nem lehet testbőrömet ünnepek szerint váltogatnom, hanem az folyton egy és ugyanaz. Ha valaki folyton ilyen szent alkalmakra várna, amikor lelki életét megnyilatkoztathatná, olyan volna, mint az evangéliumi hívalkodva álldogáló munkások, vagy a szolgál, aki nem tudta felhasználni talentumát, fától nem látná az erdőt. Hiba beszélni két boldogságról: földi és túlvilági boldogságról, mert a boldogság csak egy; hiba két célról beszélni, mert a cél csak egy s ez a cél, ez a boldogság: az egyetlen és örök boldogság, az Istennel való egyesülés. Ennek a mindent átfogó célnak a földi élet minden boldogságával együtt csak alárendeltje, eszköze. Ami nem ez, az nem is boldogság. A testi és lelki élet egymásrahatását negatív megnyilatkozásában: a bűnben épen nem nehéz fölismerni, de a nehezebb dolog és ez a mi «vallásos» embereinknek is a nehézsége, hogy ennek a vonatkozásnak pozitív szerepet is kell adni: természetes életünket a lelki élet szolgálatába állítani. Mert hisz a lelki élet tulajdonképen nem egyéb, mint természetfőlötti látószögben lefolyt öntudatos emberi élet. Mihelyt közönséges és mindennapi életünknek természetfőlötti indítást és irányt adunk, akkor lelki életet élünk. A lelki élet: egy állandóan hordott aranszinű üvegen keresztül nézni a természetet, természetfőlötti motivumokkal megszentelni a természetes életet, az adott értékeket örök értékekké átváltani. A lelki élet olyan, mint a napsugár, amely a földből életet fakaszt, mint a Martin-kemence, amely a nyersvasat, az ócskavasat és a természeszet tiszta acéllá olvasztja ki. A lelki élet folytonos kontaktus Istennel, elmerülés, elmélyedés Istenben; a lelki élet állandóan annak az öntudatnak a bírása, hogy mint a napraforgó a nap felé, az én arcom is folyton az Isten felé néz, és az én életem állandó közeledés az Istenhez. S miután az Isten bírása a megszentelő kegyelem, azért a lelki élet nem egyéb, mint a megszentelő kegyelemnek táplálása, továbbépítése, fejlesztése.

A lelki életnek ezt a pozitívumát szokták a mi vallásos embereink vagy ignorálni, vagy formalitásokkal kimeríthetni vélni. Nem az imádságnak vagy a szentáldozásnak a *kvantitása* a lelki élet kritériuma, hanem

a *kvalitása*. A túlságosan nagy imakönyvhasználat sajnos kényelmesekké, gondolatnélküliekké, felületesekké, önállótlanokká tette az embereket az Istennel való érintkezésben, az imakönyvet pedig ebben nélkülözhetetlenné; az emberek nem tudnak elmélkedni, nem tudnak elmélyedni az Istenben. Kevés a nagy, hősiességű lélek, mert kevés az elmélkedő és imádkozni tudó ember. Mert a szentáldozásnál is a *kvalitás* a fő, nem lehet indiszkriminatívum és a legnagyobb általánosságban hirdetni a gyakori szentáldozást sem, hanem nemzedéket, lelkeket kell nevelni először a gyakori szentáldozásra, hogy boldog emlékü X. Pius pápának nagy intencióit megvalósíthassuk. Amint a mérnök is hiába vezetné bele az elektromos áramot a robbantandó sziklába, ha nincs ott gyújtóanyag, amely megkapja a szikrát; a géptől is hiába várunk produktív munkát, ámbár mozgásba hoztuk, ha nem teszünk bele nyersanyagot a megmunkáláshoz. Hogy a gyakori szentáldozás gyümölcsöző legyen, ahhoz preparált, fogékony, finom lelkek kelljenek, akik mint a szikratávíró, megérik az Isten gondolatainak hullámzását. Mert a szentáldozás a lehető legnagyobb életforrás, amely a lelki életet táplálja. Ennél nagyobbat elképzelni sem lehet, ennél többet az Úr Jézus sem nyújthatott volna, itt szeretetében önmagát multa felül, «akiket szeretett, mindvégig szerette őket.» Míg az erényekkel, jó cselekedetekkel csak közvetve fokozzuk a lelki életet magunkban, addig a szentáldozásban a lehető legközvetlenebbül tapadunk hozzá az örök élet forrásához, beleoltatunk Krisztus testébe, a Krisztus-formáláshoz a legeredetibb anyagot visszük be lelki életünk organizmusába, úgy hogy Krisztus végtelen nagysága az Eucharishtiában válik legesodálatosabbá. Épen azért az öntudatos szentáldozásnak az az egyenes logikai következménye, hogy Krisztus képére formálja az embert, hogy a szőlővesszők ugyanazt a gyümölcsöt teremjék, melyet a szőlőtőben keringő nedv természeténél fogva létrehoz. A gyakori szentáldozásnak azt a gyümölcsöt kell tökéletesítenie, úgy hogy a gyakori áldozó életének fokozatosan kell mindig több krisztusi vonást feltüntetnie. Ha ez nem történik, akkor az ő gyakori szentáldozása Krisztus Urunk teremtő energiájának föl nem használása, elkótyavetyélése, s így a Szent Tamás imádságából vett «ne kárhozatomra válják, hanem üdvösségemre» nemcsak a méltatlan szentáldozásra, hanem könnyen az eredmény nélkül végzett, ki nem használt, öntudatlan szentáldozásokra is vonatkozhatik. Az *öntudatosan végzett gyakori szentáldozás ellenben valósággal a lelki élet fokmérője*. Mert az tény, hogy *Eucharisztia nélkül lelki élet el sem képzelhető, akárcsak gyümölcstermő szőlővessző szőlőtő nélkül*. S amilyen valakinek a szeretete, ragaszkodása, vonzalma az Eucharisztia iránt, olyan a lelki élete is. Ha valakiben nagy a vágy az Eucharisztia után, ha valaki örömét találja abban, hogy akármilyen csekély szolgálatot tesz az Eucha-

risztia körül, akkor abban legtöbbször nagy a lelki élet igénye és szomjúsága is.

Mikor tehát korunk lelki életét akarjuk növelni, akkor az Eucharisziát kell közelebb hoznunk az emberekhez, hisz az Eucharisztia Krisztus szeretetét, kinszenvedését, tanítását, Szívét realizálja és hozza hozzánk a lehető legközelebb, az Eucharisziában az az édes Jézus, akit mi oly drágának tudunk, újra megtestesül és közénk jön. Lelki életet és Eucharisziát egymástól elválasztani nem lehet. Sem Eucharisziát akarni lelki tartalom nélkül, sem lelki életet Eucharisztia nélkül akarni nem lehet. Az első: eredménytelen szentáldozás és a kegyelem föl nem használása volna, — a másik pedig: a «jámor» protestánsok szóvirágos, felszínes, tartalmatlan pietizmusa.

Dr. Neumann József.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Az Oltáriszentség a Krisztusra-gondolás eszköze.

Az Oltáriszentség szerzésének első indító oka az volt, hogy emléke legyen az Üdvözítőnek: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». (Luk. 22.)

I. Nagy baj van, ha megfélekedzik az ember az Úrról: elveszíti az isteni kegyelmet, a gonosz lélek hatalma alá kerül és igen rút lesz bűnében. A megszentelő malaszt elvesztésére vonatkozólag mondja az Irás: «Az Istent, ki téged alkotott vala, elhagytad és teremtő Uradról megfélekedtél... Elrejttem hát arcomat előled s majd meglátom, mi lesz a vég,» (Deut. 32₁₈₋₂₀.) ha megvonom kegyelmemet. Ha a forrás elapad, kiszárad a patak is. «Sivár-üres lesz, mert megfélekedtél teremtő Istenedről.» (Iz. 13₂₀.) «A balgatagok hiába imádkoznak.» (Sir. 20₁₃.) Az ördög igájába hajtja a fejét az, aki nem törődik Istennel: «Sisara kezébe — vagyis a gonosz lélek hatalma alá — kerültek, mert megfélekedtek Istenükről.» (Bir. 4₁₋₂.) «Akik úgy házasodnak, hogy Istent önmagukból és elméjükből kizárják... azokon az ördögnek van hatalma.» (Tób. 6₁₇.) A bűnrútságáról pedig ez van írva: «Akik nincsenek azon, hogy Istent ismerjék, épen úgy az Isten is elvetemült gondolataikra hagyja azokat, hogy azt cselekedjék, ami nem illik.» (Róm. 1₂₈.) És, jaj, mily gyakran folytatódik ez egészen a halálig! «Nem tekintenek Istenre.» (Zsolt. 9₅.) «A barmok megrothatnak ganéjukban.» (Joel. 1₁₇.) A szemérmetlen és buta barmok jelentik a balgatag embereket, akik csak a test szerint élnek és Istenről tudni nem akarnak. Hogy az ilyenek önmaguk piszokjában rothadnak meg, annyit jelent, hogy paráziaságban és más bűnökben végzik életüket.

II. kérdés most már: hogyan kell az Üdvözítőre gondolnunk? A multa, a jelenre és a jövőre vonatkozólag. Ami a multat illeti, sokszor és élénken kell megemlékeznünk arról, hogy Ő a mi Megváltónk, mert túlaradó szeretetében halálával megmentett bennünket a rossz, az örök haláltól. «Emlékezz meg szegénységemről és inségemről,» (Jer. Sir. 3₁₀) vagyis mélységes megaláztatásomról; «az örömről és az epéről, (U. o.) vagyis keserves kínszenvedésemről. «Jegyezz T betűt a férfiak homlokára, akik siránkoznak és bánkódnak mindazon utálatosságok fölött, melyek e városban történnek.» (Jer. Sir. 9₁) A T betűnek ugyanis keresztalakja van, jele Krisztus szenvedésének. Legyen a homlokunkra írva, vagyis ha jók akarunk lenni, hordozzuk állandóan emlékezetünkben a Krisztus szenvedésének gondolatát. — Ami a jelent illeti, sohse felejtsük meg arról, hogy az Üdvözítő mindent lát s titokzatos módon jelen van és szemléli minden tettünket. «Tudjátok meg, hogy Ő az Úr, Ő az Isten», (Zsolt. 99₇) ki mindent betölt, mindent lát, mindenhol jelen van. Ezért mondja a Zsoltáros: «Minden tettemnél az Istenre tekinttem, Őt tartottam szemem előtt». (5.) Jézus, Sirák fia pedig: «Minden ember cselekedetei előtt vannak és semmi sincs elrejtve szeme előtt». (39₂₁) Az Énekek Énekének könyvében meg ez a hasonlat: «Ime a falunk mögött áll Ő (vagyis körülvette magát az emberi test falával) és kinéz a rácson át» (2₉) vagyis: bár ha elrejtözve is, de ott van állandóan s ha mi nem láthatjuk is, Ő lát bennünket és valamennyi tetteinket. — Gondolnunk kell végül arra, hogy az Üdvözítő a jövőben ítélő bíránk lesz és mindenhatóságánál fogva igen pontos ítéletet mond majd minden gonoszság és rendetlenség fölött. «Ime az Úr neve messziről jő, égő az ő haragja és nehéz elviselni.» (Iz. 30₂₇) Ime jő: azaz vigyázzatok, mert hamar eljő és szigorú számadásra von. «Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mely órában jő el a-ti Uratok.» (Mát. 24₁₂) Szent Jeromos mondotta: «Akár eszem, akár iszom, vagy bármi mást teszek, mindig a fülemben cseng, mint valami érces trombita hangja ama rettenetes szó: Megholtak, keljeteek föl, jőjjetek föl, jőjjetek az ítéletre». A zsoltáros így foglalja össze az Oltáriszentségre vonatkozó jövődőlésében a multat, a jelent és a jövőt: «Emléket szerzett csodatetteinek». (110₄) Mintha azt mondaná: Olyan eledelt adott nekünk az Úr, mely önmaga és emléke csodatetteinek: az elmúltaknak, amikkel megváltott, a jelenvalóknak, amikkel velünk van és lát bennünket, a jövődőknek, ahogyan majd egykor eljő szigorú ítéletre.

III. Az Üdvözítőre való gondolás hatalmas lépésekkel visz előbbre az üdvösség útján. Ha visszaemlékezünk kínszenvedésére, szívünk lángragyullad szerelmétől. «Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a földre és mit akarnék mást, mint hogy égjen.» (Luk. 12₄₉) Azért jöttem, hogy legyen

tűz, azaz okot adtam a világnak a szeretetre kinszenvedésemnek jótéteményével s ha ki erre kegyelettel gondol vissza, szíve nagy szeretetre gyullad. *«Szívem fölhevült bennem és elmékedésemben tüzet fogott stb.»* (Zs. 38₁.) Szent Bernát így beszél: *«Édes Jézusom, mindenek fölött megszerettetett velem téged az a kehely, amelyet mint megváltásom edényét ittál ki».* Ugyanő mondja: *«Minél jobban megalázta magát értem az Úr, annál kedvesebb nekem».* — Ha meg arra gondolunk, hogy folyton lát bennünket, akkor őrizkedünk a bűntől. *«Az Úr félelme gyűlöli a gonoszszágot.»* (Péld. 8₁₇.) Az a félelem, amellyel a mindenütt jelenlevő, a mindent látó Istenre gondolunk, visszatart a bűntől; és megfordítva: *«Mindenkí, kí elhagyja ágyát, megvetí saját lelkét mondván: Kí lát engem? Körülvevtt a sötétség! Nem gondolja meg azt, hogy az Úr szeme látja; és elvetí magától az Úr félelmét.»* (Sir. 23₂₅₋₂₇.) *«Ember fia, nemde jól látod, miket cselekszenek az idősebbek a sötétség leple alatt, mondván: az Úr nem lát minket.»* (Ezek. 8₁₂.) Ha mindig gondolnánk arra, hogy az Úr jelen van, mindent lát és számot tart, akkor vagy ritkán vagy sohasem vétkeznénk. Boëtius szerint: *«Nagy kötelességünk jól élni már csak azon a címen is, hogy mindent a mindent látó Birónak szeme előtt teszünk.»* — Végül pedig, ha arra gondolunk, hogy az Üdvözítő szigorú bíránk lesz, ez a tudat ösztönözni fog minket arra, hogy jól előkészüljünk a jövődő ítéletre. Az Úr így beszélt Mózeshez a Sinai hegyen: *«Szenteld meg a népet; legyen készen harmadnapra, mert harmadnapon az Úr leszáll az egész nép előtt.»* (Ex. 19₁₀₋₁₁.) Mintha azt mondaná: Gondoljatok arra, hogy a rettenetes Isten leszáll szigorú ítéletre s ezért legyetek készen harmadnapra. Az első nap születésünk napja; a második a földi vándorlásunké; a harmadik a halálunké, amikor is itt van az ítélet.

IV. *«Legyetek készen, mert amely órában nem véditek, eljön az Emberfia.»* (Luk. 12₄₀.) Amikor az ítéletre készülünk, hármass szempontot kell szem előtt tartanunk: a módot, az aggodást, hogy a készületlenek büntetését elkerüljük s a jutalmat, vagyis az örök életet, amelyet az elkészültek kapnak majd. Hogy hogyan készüljünk az ítéletre, arra Jézus Sirák fia ezt mondja: *«Az ítélet előtt légy kész igazságoddal.»* (18₁₉.) úgy tudniillik, hogy tarts bűnbánatot. Keresztelő szent János meg imígyen: *«Tartsatok bűnbánatot, mert elközelgetett a mennyek országa»*, (Mát. 3₂.) azaz a mennyei királynak igazságos ítélete. Joel próféta pedig: *«Nagy az Úr napja és igen rettenetes; kí állhatja kí azt? Azért mondja most az Úr: Térjetez hozzám teljes szívetekből, böjttel és sirással és jajgatással;»* (2₁₁₋₁₂.) mintha azt mondaná: Az Úr napjára úgy készüljetez, hogy tartsatok bűnbánatot és ne cselekedjetez a világ bűneit. — Aggódó előrelátással jó kerülni még a tájékát is a bűnnek, ami a kárhozatba

vezet. «Menj ki Babilonból, én népem, hogy ne legyen részetek az ő tüzeben és csapásaiból ne jusson nektek». (Titk. Jel. 18.) «Ha tudná a család-
 atya, mely órában fog jönni a tolvaj, bizonyára vigyázna és nem engedné, hogy házat megássa.» (Luk. 12₃₀.) Mikor nem is sejtí a család-
 atya, akkor ássa meg a tolvaj a házat, mert míg a lélek alszik és nem vigyáz ön-
 magára, azalatt váratlanul jön a halál, lerombolja lakását: a testet, magát
 a lelket pedig kínokra viszi. Ha vigyázna, ellenállna a tolvajnak és hogy
 megelőzze a titkon jövő Birónak érkezését, bűnbánattal elébe sietne e
 Birónak s így biztosan elkerülné az alvóknak, vagyis az ítéletre nem
 készülőknak büntetését. — S utána járni a bérnek, amivel az örök életet
 meg lehet fizetni. «Midőn pedig a balga szüzek, azaz az ítéletre nem
 készülő lelkek, elmennek olajat venni Évával vagy Vénusszal az ördög
 piacára, ahol kicsi dologért nagy kincseket fizetnek, eljő a vőlegény és akik
 készen vannak bemenni vele a menyegzőre és az ajtó bezáratik.» (Máté 25₁₀.)

Ime, az ítéletre való szorgos készületnek hármassal jutalma: a mennyek
 országának elnyerése («bemenének»), a szeretetreméltó vőlegénynek tár-
 sasága («vele») és a teljes jó élvezetének gyönyörűsége («a menyeg-
 zőre»). Az első megadatik akkor, mikor az Üdvözítő így szól: «Jőjjetek
 atyám áldottai»; (Mát. 25₃₄.) a második akkor, amidőn szent Pál apostol
 szerint: «Mindenkori az Urral leszünk,» (Tessz. I. 4₁₀.) aki nélkül senki
 jól, akivel senki rosszul nem lehet. «Atyám, akiket nekem adtál, azt
 akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lássák az én
 dicsőségemet, amelyet nekem adtál.» (Já. 17₂₄.) a harmadikról Izaiás pró-
 féta beszél: «Vigadjatok Jeruzsálemmel», vagyis az összes szentek békés
 és kedves társaságában, «és teljete be az ő vigasztalásának emlőjétől.»
 (66₁₀₋₁₁.) Fordította: Eöri János.

A legméltóságosabb Oltáriszentség a családban.

TÉNY, hogy az Úr Jézus külsején mindannyiszor elragadó báj ömlik
 el, ahányszor csak családi körben látjuk. Csak gondoljuk őt el a
 kánaai menyegzőn, Mária és Márta családi körében, Simon asztalánál, a
 megtért Máté házában, a gyermekek közt, kikkel olyan gyengéden
 bánik, míg Szívének isteni jósága e gyönyörű hívást intézi hozzájuk:
 hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni, mert ilyeneké az Isten országa.
 Mennyi kellem, mennyi áldás és kegyelem árad ki a Megváltó isteni
 egyéniségéből, hogy felemelje s megnemesítse különböző viszonylatban
 a családi otthont.

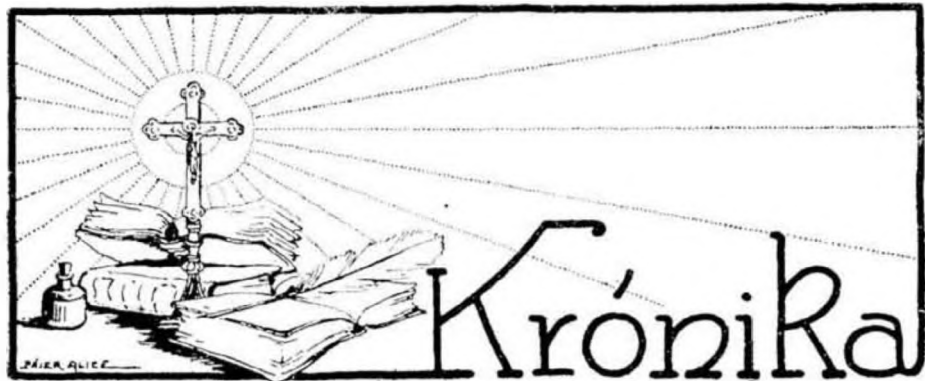
A Megváltó ma is a régi; szeretete is és ereje is. Ma is nagy

gondal szereti a családot, mely nemcsak alapegysége a társadalomnak és a nemzetnek, hanem tűzhelye az erkölcsöknek és a vallásnak. Azért rajta kell lennünk, hogy a Megváltó bejuthasson a családba és szét-áraszthassa benne kegyelmeit.

A szentáldozás egyik leghathatósabb módszer az egyes ember megnevelésére ép úgy, mint a család megszentelésére. Csak ki kell nyitni számára a családi szentélyt.

Vegyes vallású rokonoknál gyakran hallom, hogy náluk bizony soha sincsen a legkisebb egyenlenség a családban, semmivel se bántják egymásnak a hitét és meggyőződését. Ámde ennek leggyakoribb oka az, hogy ezen vegyes vallású rokonoknál, vagy a vegyes házasságban élőkben már minden vallás kiveszett, teljesen eltompultak s ha nem esik szó köztük vallásról, ez nem figyelem, hanem teljes vallástalanság.

A család gondolatában nyilvánuló bámulatot egység, melyet Jézus az egyházával való egybeforradásához hasonlít, el sem képzelhető teljes vallási egység nélkül s viszont a vallás, annak gyakorlati megélése az a legerősebb kapocs, mely a család egységét védi és fenntartja. Felejthetetlen emlék papi életemben egy budapesti család, melynek mind a hat tagja gyakori áldozó volt s néha egy sorban foglaltak helyet a szülők és négy, javarészt felnőtt gyermekük az áldoztató rácsnál. Ideális családi otthon is volt. Az ilyen család, sajnos, ritka, mint a fehér holló. Arra már gyakran találni példát, hogy a családnak egyik-másik tagja gyakori áldozó. Ennek az egy léleknek a helyzete azután sokszor nehéz a családban, de viszont rendkívül fontos, hogy a gyakran áldozó tiszteletet tudjon szerezni otthonában a szentáldozásnak. Fájdalom, nem mindig így van. Baj van ott, ahol a templomban és az Úr asztalánál mindennapos nő, otthonában zsémbes, házsártos és hanyag anya. Bizony jobb lenne, ha távol maradna az Úr szent testének mindennapi vételétől. A szentségi Jézus kell, hogy békét, szeretetet leheljen a lélekbe, melynek erőt kell merítenie az Oltáriszentségből, hogy békével tudjon viselni bántalmakat, könnyen megbocsátani és megfékezni a saját indulatait. Jézus elrejtettsége, szegénysége, a kenyér színében legkiáltóbb prédikálása az összeszedettségnek és önfegyelmzésnek. Aki szentáldozásával otthon családi szcenát rendez, az helyesebben cselekszik, ha elmarad a szentség vételétől. Epedő vágya az Úr Jézus után, mely mint egy áldozatos örökmécs ég a lélek mélyén, többet ér, mint ha a szentáldozásnak diadalmas félórája után egy napi veszekedés következik. De viszont tudjon a lélek áldozatot hozni azért, hogy szentáldozáshoz mehessen. Egy püspök említette egy jeles anyáról, hogy 40 fokos lázával is ott volt a szentmisén és a szentáldozáson, de ez az erős anya, az élet minden viszonylataiban is erős maradt.

Eucharisztikus kongresszus. A katolikus nagygyűlés intéző-bizottsága átérezve azt, hogy *eucharisztikus élet nélkül nem élet a katolikus élet* — a nagygyűlés keretében eucharisztikus kongresszust rendez. Az eucharisztikus kongresszus programja: *Okt. 24-én* d. u. 3 órakor körmenet indul a legmértősebb Oltáriszentséggel a szent Ferenc-rendiek templomából a Bazilikába. A legmértősebb Oltáriszentséget a bíbornok-hercegprimás őminenciája viszi. *Okt. 25-én* d. e. 9 órakor ünnepi szentmise a legmértősebb Oltáriszentség előtt az Örökimádás-templomban. A szentmisét őminenciája a bíbornok-hercegprimás celebrálja teljes segédlettel. A szentmise után (10 ó.) a főt. papság és az Oltáregyesületek tagjai az oltáregyesületi ház (Üllői-út 77.) nagytermébe vonulnak a nyilvános eucharisztikus gyűlésre. A gyűlés szónokai: P. Bernhard Zsigmond S. J., Mészáros János dr. oltáregyesületi orsz. üv. igazgató, Rott Nándor dr. veszprémi püspök. Ezután

a főt. papság eucharisztikus imatársulatának zárt ülése következik (11 ó.). Beszélni fognak: Babura László dr., az E. I. T. országos igazgatója, Mátrai Gyula dr., az Eucharisztikus Szövetségek ügyvezető igazgatója, dr. Hanauer Á. István váci püspök. A belépőjegyekről annakidején plakátok révén ad tudósítást az intézőbizottság.

*

Valami igen szomorú dologról. A legutóbbi hónapokban egyre-másra azt olvastuk az újságokban, hogy itt meg ott és amott templomrablások történtek. Kincszomjas rablók sokhelyütt kifeszítették a szentségház ajtaját és szentségtörő kezükkel elrabolták a szentségmutatót és áldoztató-kelyhet. A legmértősebb Oltáriszentség tehát a legcsunyább meggyaláztatásoknak volt kitéve! Mily türelmes a szentségi Üdvözítő! Hóhérkezek rút érintését is elviseli, aranyatimádó tolvajok tisztátlan illetését is elszenvedti, csakhogy közöttünk tartózkodhassék. A zsoltáros szavai jutnak

eszünkbe: «Könyörülő és irgalmas az Úr, hosszantűrő és igen irgalmas». (Zsolt. 102, 8.) Nekünk, akik komolyan hiszünk a kenyér színében valóban jelenlévő Úr Jézusban, kötelességünk, hogy engesztelést nyújtsunk neki azokért a

szörnyű megbántásokért, amelyek Őt a szentségrablások révén érték.

A külföldi eucharisztikus életről keveset tudunk, csak a szomszédos országokból hallunk egyet-mást. Ezekről — helyszüke miatt — a jövő számunkban lesz szó.

IRODALOM

Krisztus papja. Irta: *Tiefenthaler József dr.* Budapest, Szent-István-Társulat kiadása. 186. l. Ára 16 K. A magyar aszketikus irodalom korszerű terméke Tiefenthaler József dr. könyve, a «Krisztus papja». — Mint előszavában céljául tűzte ki, valósággal «a klerus szellemerkölcsi nivójának emelését szolgálja» műve. Krisztusi idealizmus, a halhatatlan lelkek érdekének szem előtt tartása vezették a szerző tollát. Megrázza az ideális lelkipásztor; rámutat a világi pap nehezebb helyzetére a szerzetesével szemben; józan aszketizist, kultúrát sürget: teológiai tudást, mely a modern tudomány vívmányai elől nem zárkózik el, hanem odaáll az eszmék áradatába s dolgozik, modern, új módon prédikálva az evangéliumot. Mintaképpül állítja oda a nagy lelkipásztor-szenteket; tárgyalja a coelibatus előnyeit; bemutatja a papot az Isten dicsőségére végzett zajtalan munka boldogságában, a világi és papi társaságban; lelkére köti az igazságszeretetet és külsőben is a

papi jellemhez méltó korrekt viselkedést. A templomról szólva, a papnak a bethlehemi szerető lelkek szerepét juttatja mind a templom tisztasága, mind az ott végzett funkciók milyenségét illetőleg. A papi működés titkát az eucharisztikus Jézussal való «veleélés»-ben látja. A modern kor követelményeinek megfelelően alakult vallásos társulatokról szólva, ír azok rendkívüli hasznosságáról, de — igen okosan — ajánlja az új társulatok alakításában a prudens mérsékletet. Szent igaz, hogy könnyebb új társulatot alapítani, mint a meglevőt virágzásban megtartani. Végül a demokratikus fejlődés szükségességére hív fel bátor és okos szavakkal. — Olyan ember írta ezt a könyvet, aki nagyon jól ismeri az életet; aki nyitott szemmel jár a világban, mindent észrevesz: jót, rosszat egyaránt, az előbbin épül, az utóbbiból pedig tanul. S az igazságot, mely szemlélődéséből s tapasztalataiból lelkén átsűrődött, közkinccsé teszi. Nem jár tojástáncot körülötte, hanem meg

meri mondani bátran, nyíltan. Jól esik szókimondó nyíltsága, ezt senki sem veheti tőle rossz néven. Érezzük, hogy igaza van. Kijelentései realitások. — A másik nagy értéke a műnek a pápi hivatás modern átértékelése, amelynek jegyében megszületett. A hivatásért rajongó pap lelkesedésének derűje csillog a sorok közül s ez az emelkedettség állandóan a praktikus lelképásztor éleslátásával párosul. Életbölcse ség van e műben, még pedig olyan, amilyennel kevesen rendelkeznek. Tiefenthaler dr. könyvét egyedül az Úr Jézus iránti szeretetből, Őérette írta, az Ő ügyének akar használni vele. S ezt a célját el is érte és szolgálni fogja a jövőben is mert «scripta manent». Tényleg ilyennek tartjuk és ilyennek akarjuk látni a Krisztus modern papját: képzettnek, nagy látókörűnek, evangéliumi szellemmel és szociális érzéssel felruházottnak kell lennie. Nyelve «közvetlen», mindvégig kellemes, itt-ott használt idegen szavai ma közhasználatban vannak. — A munka kiválósága mellett szól nemcsak a lelkes fogadtatás, amelyben a szerző tanítványai és a fiatal papság részvett, hanem az is, hogy aránylag rövid idő alatt 1500 példányban kelt el, ami nagy szó a jelen körülmények között. Nemesak papok és növendékpapok, hanem minden — az Úr Jézus ügyei iránt érdeklődő — lélek nagy haszonnal és épüléssel olvashatja a «Krisztus papja»-t. Épen azért a legmelegebben ajánljuk olvasóközönségünk fi-

gyelmébe Tiefenthaler József dr.-nak, az «Örökimádás» hajdani buzgó agilis szerkesztőjének művét. *Nesz-mélyi Gyula dr.*

*

Úrnapi dal. Szövegelemző elmélkedések az Oltáriszentségről. Írta: *Rogács Ferenc dr.* Szombathely. Martineum kiadása. Ára 30 K. Az úrnapi szentmisének fenséges Sequentiáját, az angyali tudós Lauda Sion-ját teszi elmélkedések tárgyává a szerző e műben. Amit az az angyali elme tömören versbe foglalt, azt a szerző ugyancsak tömör, tartalmas előadásban magyarázza. A századok előtt elhangzott dalhoz ő kíséretet csinált és pedig méltó kíséretet. Amit csendes imádások megszentelt óráiban lelkébe felszívott és elraktározott, azt itt ünnepi szózatban közli velünk is. Az angyali tudós éneke megihlette lelkét s dalt fakasztott belőle. Mind, akik szeretik a köztünk lakozó Istent, emelkedett lélekkel fogják hallgatni e dalt és az visszhangot fog kelteni lelkükben. Meg fogja erősíteni alázas hitüket, fel fogja gyulasztani áldozatos szeretetüket a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Kételemek itt megoldást, elsötétülések itt felvilágosítást, eltévedések itt irányítást nyernek: a szerzőnek erős hite, alapos tudása és tüzes lelkesedése eredményezik ezt. S míg ezt teszi, egyúttal rávilágít a katolikus liturgiának mélységeire és szépségeire s így megtanít «az Egyház liturgikus imáiban rejlő kincseket felfedezni s a lelki életben értéke-

síteni.» Örömmel vesszük tehát az Úrnapi dalt és örülünk, hogy a szerző, felfüggesztve kis időre nagy szerénységét, mégis hallgatott azokra, akik ismételtén kérték értékes írásának közreadására. Ma, a keresztény újjászületés napjaiban, kétszeresen jó szolgálatot tett vele a jó ügynek. Mert ez újjászületésnek csak akkor lesz állandósága, ha nem merül ki nagyhangú plakátokban és tüzes szónoklatokban, hanem a lelkek mélyén ülő meggyőződésen épül fel, oly meggyőződésen, amely a szentségekből s itt elsősorban a legméltóságosabb Ol-táriszentségből táplálkozó hitéletben, kegyelmi életben nyilvánkozik meg. Ép azért papok és világiak egyaránt nagy lelki haszonnal olvashatják az «Úrnapi dal»-t. Ez volt egyetlen ambíciója a szerzőnek. Ez legyen jutalma is értékes munkájáért. *Babura László dr.*

★

Szent Turul. Irta: *Nagyfalusi Lajos S. J.* A Szent-István-Társulat kiadása. Ára 25 K. A nemzeti érzés, a nemzeti öntudat ébredésének idején született meg P. Nagyfalusi Lajos trilógiának tervezett művének első kötete, a «Szent Turul». A magyarok rokonainak, a húnoknak erejét és Attila szertelen uralomvágya

büntetéseként hatalma hirtelen összeomlását mutatja be négy fő részben, huszonegy fejezetben a tárgyhöz illő ősi nyolcas versmértékben. A hún uralom bukásának okát abban látja, hogy a hatalmat, a kardot nem használták Isten akaratára szerint. Itt csak olyan nép állhat meg, «mely a kardot Isten örök végzése szerint használja és a keresztelthez az útát megtalálja». Ennek az eszmének szolgálatában állanak: Nagy Szt. Leo és Attila találkozása, Szt. Genoveva, Szt. Orsolya, Szt. Lupus legendái. Különös érdeme az a meleg hang és emelkedettség, mely a költő lelkét egész munkáján át ihleti, és az eszme, amelyért e verseskötet igazi megbecsülésre tarthat számot: a nemzetek fölött működik a Gondviselés, tehát minden nép boldogulhat, élhet, ha Isten akaratának nem szegül ellene. P. Nagyfalusi műve igen jó hatással lesz az internacionálétól megsebzett ifjú lelkekre. Különösen ajánljuk a szülők figyelmébe, gyermekeik asztaláról nem szabad hiányoznia e munkának; de maguk az «Örökimádás» olvasói is sok élvezettel olvashatják P. Nagyfalusi «Szent Turul»-ját. Ifjúsági egyletek, könyvtárak tömeges rendelésnél 20% engedményt kapnak.

Budapesti Országos Központ.

Október havában az Örökimádás-templomban minden este 1/46 óra-
kor rózsafüzér-ájtatosság tartatik.

Október 5-én Istenben boldogult
Trautwein Jánosért, a Budapesti
Központi Oltáregyesület alapítóigaz-
gatójáért, 9 óra-
kor szentmise lesz.

Október 10-én, mint a hónap
II. vasárnapján, az Oltáregyesület
közös istentisztelete: reggel 8 óra-
kor szentmise közös szentáldozás-
sal, délután 1/46 óra-
kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Október 18-án, d. u. 4 óra-
kor terjesztőnöi ülés.

Október 22-én, a templomok fel-
szentelésének ünnepén d. e. 9 óra-
kor nagymise; d. u. 1/46 óra-
kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

*

November.

November 1-én, Mindenszentek
ünnepén 9 óra-
kor ünnepélyes nagy-
mise, d. u. szentbeszéd és áldás.

November 2-án, Halottak napján
9 óra-
kor ünnepélyes Requiem, ezen-
kívül minden órában gyászmisék

mondanak, amiért a legméltóságos-
sabb Oltáriszentség csak déli 12
óra-
kor tételük ki imádásra.

November 6-án az Oltáregyesület
megalapításának évfordulója és egy-
házmegyei Szentségimádás; 9 óra-
kor ünnepélyes szentmise, d. u. 1/46
óra-
kor szentbeszéd és áldás.

November 3-án 9 óra-
kor Requiem
az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért.

November 14-én, mint a hónap
II. vasárnapján az Oltáregyesület
közös isteni tiszteletet tart: 8 óra-
kor szentmise közös szentáldozás-
sal, d. u. 1/46 óra-
kor szentbeszéd és áldás.

November 19-én, szent Erzsébet
napján 9 óra-
kor nagymise, d. u.
1/46 óra-
kor áldás.

November 22-én d. u. 4 óra-
kor terjesztőnöi ülés.

*

December.

Advent alatt a vásár- és ünne-
pnapok kivételével, mindennap reg-
gel 6 óra-
kor szentségkítétel, utána
«Rorate.»

A Budapesti Országos Központi

Oltáregyesület Örökimádás-temploma költségeinek fedezésére tartandó jótékonycélú *bazár*, IX., Üllői-út 77. sz. alatt, decemberben lesz. Eladásra kerülnek: kegytárgyak, játékszerek, szegény gyermekeknek való ruhák, Mikulás- és karácsonyi ajándékok.

December 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén a Budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációjának összes csoportjai résztvesznek a 7 órai közös szentáldozásban, a 9 órai énekes nagymisén, a d. u. 1/46 órakor tartandó szentbeszéd, a felajánlás megnyitásán és a reá következő ünnepélyes áldáson.

December 12-én, mint a hónap II. vasárnapján az Oltáregyesület havi istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és áldás.

December 20-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

December 31-én este 1/46 órakor szentbeszéd, ünnepélyes «Te Deum» és áldás.

Hogy az *Örökimádás-templomban* állandóan, minél nagyobb számmal legyenek imádói a Legfelségesebb Oltáriszentségnek, *kérjük az Oltáregyesület férfi és női tagjait*, hogy *szentségimádó órára* a Központi Oltáregyesületirodájában (IX., Üllői-út 77.) bármely napon reggel 9–12 vagy délután 2–5, illetve 6–7 óra közt *jelentkezni* sziveskedjenek.

*

Nagy örömmel olvastuk, hogy az érseki helynök úr öméltsága a fiók-

oltáregyletek megalakítását rendelte el a budapesti parochiakon. Ezzel kapcsolatban tisztelettel kérjük az összes *oltáregyletek főt. igazgatóit*, kegyeskedjenek a vezetésük alatt álló oltáregyletek életéről rövid beszámolót küldeni a központnak.

Alábbiakban közöljük a Jézus Szent Szive Társulattal egyesített Kőbányai Oltáregylet életéről szóló ismertetést:

A *Kőbányai Oltáregyesület és Jézus Szent Szive Társulat* a hívő közönség ama válogatott tagjait egyesíti szervezetében, akik a szentségi Jézus mélyrehatóbb szolgálataiba léptek. Esményük és példaképük a Krisztus. Szívüket, lelküket hozzá hasonlítani törekszenek. Életük jelszava: «Szelid és alázatos szívű Jézus, tedd szívünket a tiedhez hasonlóvá!» Eszközük a szent asztal s a gyóntatószék. Ahhoz hetenként, sőt naponként járulnak, ebben havonként jelennek meg. Minden hó első péntekén reggel fél 6 órától gyónnak és áldoznak; 7 órakor társulati nagymisével ünneplik a szent Szívet. Havi első vasárnaponként szentségimádásokat tartanak, melyek délután 5 órakor szentbeszéddel és könyörgéssel végződnek.

A tagok egyesületi életét a terjesztőnök vezetik a tisztikar támogatása mellett. A terjesztőnök tagjaikat látogatják, a betegek lelki szükségleteiről gondoskodnak, a szegényeket támogatják a Társulat segélyező pénztárából. A terjesztőnői gyűléseken a tisztikar az igaz-

gatóval megbeszéléseket folytat, melyeket a terjesztők tagjaikkal közölnek.

Az egyesületi könyvtár hétfőn és csütörtökön délután 5-től 7-ig áll a tagok rendelkezésére a templom sekrestyéjében. Olvasó közönsége örvendetesen nagy. A könyvtári idő a tagok személyes érintkezésének és ismerkedésének közkedvelt alkalma. Az egyesületi tagok öskeresztény szokás szerint állandó összefogásokat tartanak privát házakban, magánotthonokban. Ezek a társulati összetartozás és szeretet fejlesztésére ízzó hatással vannak.

A Társulat ünnepélyeket, kirándulásokat s műkedvelő előadásokat is rendez. Leánytagjainak esküvőihez egyesületi díszszólvójával vonul ki, mely a Szent Szív-oltár mellett foglal állandóan helyet üvegszekrényében. Sajtóagitációs, az utóbbi politikai, jótékonyági, autonómiai stb. mozgalmakban a tagok mindig az oroszlanrész babérkoszorúját vették el.

A tagok feloszlanak kisleány-, nagyleány- és asszonycsoportra. Az első csoport jelvénye szent Szív-érem rózsaszínű, a másik kettőé fehér szalaggal. A terjesztők jelzőszíne a kék szalag. Az önként felajánlott adományokat a tagsági könyvecskék tüntetik fel. Az adakozás célja: a szegény templomok és szegény betegek segélyezése, a könyvtár és társulati sajtó fejlesztése.

A Társulathoz házi sajtója is van mely időközönként lép érintkezésbe «Hirnök» címen a tagokkal. Általános közkedveltségnek örvend a «Hirnök.» Tele vannak hasábjai egyesületi hírekkel és tájékoztatósokkal. Kimondhatatlan szolgálatakat teljesít a «Hirnök» a társulati ügyek és egyesületi élet számára. Érzik ezt a tagok is és bőkezű támogatásaikkal segítik elő fejlődését.

Zádor József.

*

Oltáregyesület megholtjai 1920-ban.

Osztafin Mária Ó-Huba, Pestmegye, Sári Mária és Berta Erzsébet Tarnaméra, Kocsel Katalin Nyirábrány, Horvatis Teréz, Hutter György, Klemenszky Ilona, Fandler György és Simkovits Teréz Kukmér, Eker Borbála, Stomp Katalin, Tilk Vilma, Knaver Borbála, Vájlgi Margit, Durst Mária és Rudi Teréz Rákamaz, dr. Saly Ignácné Gödöllő, Csehák József Nagygerendás, özv. Szevera Ferencné Gödöllő, özv. Laub Jánosné terjesztő Budapest, Hegedűs Zsuzsanna Ináncs.

*

Az Oltáregyesület nemesszívú jótévőinek nevét ezentúl nem tesszük az Örökimádásba; legyen csak az Élet Könyvében feljegyezve és annál bőkezűbben jutalmazva az Eucharisztikus Jézus jószágos Szívétől.

*

Dicsértessék és imádtassék mindörökké a Legméltóságosabb Oltáriszentség!

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula.